

LIBRIS

We know
books

@ Editura EIKON

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice (CNCS)

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariacikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TÖRÖK-ÁGOSTON, REBEKA

Pandora / Rebeka Török-Ágoston ; pref. de Andra
Tischer ; postf. de Victor Constantin Măruțoiu. -
București : Eikon, 2024
ISBN 978-606-49-1336-4

I. Tischer, Andra (pref.)

II. Măruțoiu, Victor Constantin (postf.)

821.511.141

Design: Ada Atănăsoaci

Editor: Valentin Ajder

PANDORA

Rebeka Török-Ágoston

Prefață de Andra Tischer
Postfață de Victor Constantin Măruțoiu

E I K O N

BUCUREȘTI, 2024

DUREREA PANDOREI

- (11) Chintesența suferinței
- (12) Cruciadă
- (14) Două lumi paralele ori suferințele tânărului Werther
- (15) Esența privirii
- (16) Ghilotina sensului
- (17) Hora morții
- (18) Iluminat
- (19) La răscruce de destin în timpurile inexistente ale agendelor
- (20) Labirint inițiativ în venele conceptuale ale minții unui trădător de sentimente
- (21) Madrigal
- (22) Musafir atât de dorit în liniștea din asfințit

DISENSIUNEA PANDOREI

- (27) Autosalvare sau autodamnare
- (29) Ceaiul cu otravă de cuvinte
- (30) ConTemplări
- (32) Drumul către Absolut. De vorbă imaginară cu profesorul Constantin Dulcan
- (33) Gunoii interior
- (34) Identitate ascunsă
- (35) Înfăptuire sau esența aromata a lumii sau de vorbă cu Wittgenstein
- (36) Jazz in The Park cu proprii îngeri
- (37) Memorii
- (39) Miopie relaționară
- (40) Muza fatală

UITAREA PANDOREI

- (43) La Bellé Époque a la Roumanie
- (46) Dantelele memoriei
- (47) Dorul sufletelor împletite
- (48) Gând pictat
- (49) Glob
- (50) In memoriam frății
- (51) In memoriam Goga
- (52) In memoriam Venturia
- (54) La Bellé Époque ale strămoșilor
- (57) Păcăliciul timpului
- (58) Vindecătorul de aripi

EVANTAIUL PANDOREI

- (61) Commedia Dell 'Angelo
- (62) Lauri pentru doamnele scriitoare, traducătoare de sensuri vechi în timpuri noi
- (70) Identitate
- (71) Invitație la cafea
- (74) La un ceai cu Dumnezeu
- (77) Mesagerul cuvintelor Belle Époque
- (79) Res novae (Lucruri noi)
- (81) Savurează-ți sufletul
- (82) Scrisoarea Oanei
- (83) Visul unei nopți de vară
- (84) Certitudinea incertitudinii

Îmbătată de melancolia atmosferei ce a fost vreodată, iară,
Parcă-parcă sclipește, strălucește dintr-un ochi,
se oglindește
O firimitură de trecut, deși
Eu am obosit cu timpul să te aștept, deși
Te aștept înlăuntrul meu.
Toată melancolia mea te-ar îmbrățișa cu o demență firească
Lumina pe masa Insomniei pâlpaie tăcut,
Paharele încep a fi goale,
Urmele de ruj dispar de pe șervețelele fine
Când pașii se răresc ușor de pe scările cafenelei
M-am auto-refugiat la o masă încolțită,
Unde ideile fac ocolul mesei,
Notițele se prăbușesc între fotoliile moi
Limpezindu-și gândurile cu aerul rece strecurându-se
pe podea
Unde doar răsuflarea câinilor amintește de o altă eră.
Când dorul era ușor satisfăcut pe melodiile viorii
Cotillion-ul se mai dansa în patru perechi
Iar Crăciunul, Sfântul Crăciun, totuși,
Era eră în care ne-am primit în cadou privirile oneste,
Iar îmbrățișările, ca o eșarfă, ne țineau cald
Când gramofonul cânta despre ere franceze
Și în fotoliile moi, aurii, se instaurau ideile gânditorilor
de vieți
Filozofi, traducători, sociologi, profesori, teologi
Care înrudeau existențialismul pur cu o cunoaștere spirituală
Ca la terenul de golf, ideile zburau către un eter
Care erau recuperate, și duse mai departe, înapoi
Se așezau înapoi în carte, duse sus, pe scările spiralelor
ale insomniilor
De altă dată, de un trecut trecător
Pe marginile vieții.

Răscrucea mea este crucea ta de toate zilele
Unde cuvintele nu mai dor, ci cauzează doar sângerarea
propriului viitor instabil
Unde verighetele presupunerilor utopice rămân pe vecie
acolo, unde nu mai au locul
Nici rostul.
Însă mireasma cafelelor din bibliotecile întunecate te
mai învie
Dar fără sunetul mesajelor de odinioară
Fără voalurile care acopereau prezentul într-un
vis continuu
Unde drumul nu era doar inițiativ, ci unul care te ducea
către tine,
Către un „tine” etern,
Deși acum valurile trecutului nu mai cauzează furtuni
de sentimente,
Totuși noi nu am încetat să existăm
La răscruce de drumuri
Drumurile ne aleg la răscruci.

„La verre de porto” („Cina de noapte”), John Singer Sargent
(1856-1925)

14 Două lumi paralele
Ori Suferințele
tânărului Werther

Timpul acela s-a scurs, parcă nici nu mai există
Când stăream lângă o masă austriacă cochetă
Și ascultam viori transilvane cântând dulcea melodie tristă,
„Ochi chornyc” sau tango,
Tangoul vicții s-a scurs din mâinile noastre
Dansul s-a oprit.
Dansul acela, în care corpurile noastre atingeau
sufletele închipuite.
A fi împreună dintotdeauna.
Pe raza uitării pășesc melancolii uscate
Lampa biroului tău nu mai veghează săruturile suave
A doi iubiți uitați de lume,
Unde ritmul inimii bate pe aceeași undă
Cristalizând aerul îmbibat de vinul de astă noapte.
Îți sărut buzele pecetluite cu zerul zeilor nocturni
În timp ce îmi ții mâinile cu o gingășie aparte
Depart de tot ce cunoaștem, departe de noi înșine.
Ne dezbrăcăm sufletele reci în regala tristeții ce va să vină
Cu adierea vântului de adio,
Ce ne spunem pretutindeni,
Ne abandonăm an de an puțin câte puțin
Până când nu ne mai leagă nimic sufletele pe șireagul acela
prețios de iubire
Doar timpul și memoriile fine.
Ne mai îmbată speranțe deșarte lângă Crăciunul
de altădată
Când așteptam cu atâta candoare
Timpul, acel timp nelipsit din an
Când ne zicem la mulți ani,
Și ne zâmbim către inimile deșarte și mințite de atâta lume,
de atâta vreme...

Esența privirii

15

Decepțiile te mai trezesc la realitate
După relațiile care ți-au periat orgoliul oniric
Cauzalitatea se concluzionează doar în șanse de a se trezi
din visul interbelic
Când totul are culoarea aurie, totul e prețios,
Doar iubirile sunt reci și au atâta fond fără urmă de esență.
Esențialitatea până la urmă este inexistentă
În încăperile sufletelor fără empatia substanțială
Care nu mai pot coborî de pe pedestalul trecutului
Și se zăresc în oglinda dezgolită
A privirilor fără pupile
Fără lumina din tunelul beciurilor medievale
Unde candelile doar pălpâie pe bolta pereților împietriți.

Ca și Madame du Barry, gloria curții de la Versailles,
Ghilotinată de Revoluția Franceză

A strigat către ajutor:

„Încă o clipă, domnule călău, te implor!”
Însă nimic din acestea nu a dus spre ajutor.

Oare cine ți-e călăul?

Oare cine te salvează te și damnează?

Oare ambiguitatea revoltelor

Ne trimit sub ghilotina congruenței vieții

Asemănătoare nobilei dureri

De a se salva în ultima clipă

De nelegitima postură de a fi fericit.

Dincolo de Dincolo,

Pași încetiniți se mai aud,

Cei care ne privesc de dincolo de sensuri.

Puterea gândului e atât de mare

Încât poată să mute și munții din picioarele
idealurilor reci?

Dacă da,

„Încă o clipă, domnule călău, te implor!”

Nu mai ai pe nimeni.

Pe pereți se scurg

Cuvintele rostite.

În încăperea cea sumbră

Un ochi

Se dezlipește de pe candelabru

Și stră să cadă pe tâmpla mea.

Decorul de odinioară

E folosit în altă încăpere,

Scena e un alt pat,

Costumațiile variază,

Petele de lumini te străpung

Și deodată cuminte se domolesc

În asfințit

pe lespede de mormânt.

O siluetă acompaniază pe alta,

Până la răsărit se mai întoarce cineva din viață

Să se alătore horei din cimitir

Siluate calme, fericite și înduioșate,

Siluate care nu vor să fie acolo deși sunt,

Soarta le-a pregătit o altfel de horă,

Un alt fel de întorsătură,

Până la răsărit

Hora morții

s-a răstignit.

Katharsisul inevitabil îți dezvăluie
Cele mai mari temeri, un gol urât, pe care nu îl vrei,
Ființa și esența sunt total diferite de ceea ce arăți lumii.
Destinul inevitabil îți dezvăluie soarta
De unde sensul ți-a căutat latura cognitivă de a fi, de
a deveni,
De a se renaște cu înțelepciunea pură a lumii.

19
La răscruce de destin în
timpurile inexistente
ale agendelor

Moralități supranumindu-se hipersensibilități,
Unde vorba ucigătorului de sensuri este doar realitate rece
și pură
Unde melancolicii sunt catalogați depresivi de societate
Iar societatea devine depresivă în urma căutărilor de
înțelesuri preafericite
De viitor.
Gânduri încorsetate de eleganța șubredă de modă nouă
Sculptorii vechi sunt rugați să se învie
Și să sculpteze alte planuri de viitor.
Timpul, care ne era prieten,
Care se dădea de la sine sute și sute de ani tuturor,
Ne-a devenit cronometrul propriului destin
Trecător în clipe
Și vieți anterioare
Când dorul tuturor
Va însemna doar morminte noi
În cimitirul vechi
De atâta gânduri,
Care nu au avut timp să se nască
În propria soartă.